

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, 29. januar 2014
Sagsnr.: 23643
Dok.nr.: 621580

Fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 4 til L 92 stillet den 7. januar 2014.

Spørgsmål nr. 4:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 7/1-14 fra Dansk Muskelhunde Union om stamtavle og omvendt bevisbyrde, jf. L 92 - bilag 7.”

Svar:

Fødevarestyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Susanne Nielsen, suppleant i foreningen Dansk Muskelhunde Union, spørger i sin henvendelse bl.a. til den omvendte bevisbyrde og til hvilke stamtavlesystemer, som kan godkendes som tilstrækkelig dokumentation.

Fødevarestyrelsen kan oplyse, at der i Udvalget om hunde var enighed om, at en forbudsordning måtte bygge på en model, hvor det er besidderen, der i tilfælde af tvivl skal dokumentere, at vedkommendes hund ikke tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger, hvori de forbudte racer indgår. Det vil sige en omvendt bevisbyrde. På den baggrund blev dette indført i hundeloven.

Politiet skal dog i første omgang – f.eks. på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund af en forbudt race eller blanding, før politiet kan kræve, at besidderen skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet. Politiet kan altså ikke forlange dokumentation, når der ikke er nogen nærmere anledning til det.

Der er ikke fastsat krav i hundeloven til, hvilken dokumentation besidderen skal kunne fremlægge for at bevise hundens race.

Besidderen af en hund kan f.eks. fremlægge en stambog vedrørende hunden eller erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning. Det er i dag ikke umiddelbart muligt, ved hjælp af dna-test eller ved en dyrlægeundersøgelse, at bestemme en hunds race.

I lovforslaget L92 er det præciseret, hvad der forstås ved "erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning". Det fremgår, at sådanne erklæringer ikke alene kan baseres på en vurdering af hundens udseende og adfærd. Der skal i stedet være tale om erklæringer, der vedrører hundens forældre, søskende eller tidligere generationer. Det er ikke nødvendigt, at erklæringerne er udarbejdet af fagpersoner, f.eks. dyrlæger.

Det skal bemærkes, at dette er eksempler, og at også anden type dokumentation efter en konkret vurdering kan være tilstrækkelig – såsom registreringsattester, oplysninger i hundepas m.v.

Der er ikke krav om, at stambøger skal være godkendt af foreninger eller organisationer for organiseret hundeavl, og det er ikke et krav, at alle hunde fremover skal have en stambog.

Det vil være politiet, der i de konkrete tilfælde i første omgang vurderer ægtheden af den dokumentation, som fremlægges. Hvis en sag indbringes for domstolene, vil det være retten, som vurderer ægtheden af den fremlagte dokumentation."

Dan Jørgensen

/ Cecilie Heerdegen Leth